Ka koledast' kohises tuul puude latwus
Ning kõwaste Eedu riided katkus.
Külm on jo mitukord õilmid siin riisund
Ei hilja enam, ei soe, ei arst ega rohi ta wastu
ei piisand.
Wiimaks Eeduke jõuab jo metsast wällja
Aga lagedal heidab maru weel koledamat nallja.
Laps kautab tee ja weel hirmsam see,
Et kätte jo jõudnud pime öö. —
Ei ligi ei kaugel ta walgust näe
Ega koeradki torniga häält ei tee.
Weel werssta poolteist ta kodust on eemal
Ja toibudes ütleb jo jamsi meelel:
„Nüid emaga wihtlema parssile lähen
Ja külmetand keha ma soojaga jahen,
Siis sänggi ma poen
Ja paludes „Issa meie" luen. —
Mis see oli? — oh Jumal, Jumal!
Ma jälle metsas, ma wäeti, ma rumal!
Ei täna wist teed ma leia koeu,
Ka jalad mull' kõndida enam ei mõeu;
Seepärast tahan siis metsas puhata,
Aga mu ema? — ta waene kodu rahuta!
Ei —
Weel natuke käi!" —
Nõnda ekstis siis waene Eedu
Surm t'al ligi — et kül kaugel põlnd kodu.

Kui ta jo kül oli pudrand metsas edasi ja tagasi
Ning torm ja tuisk ei luband teda leida radasi,
Siis rambis ta wiimaks puude wahele
Ja oksad olid eluks majaks temale.
Ka tuisk weel mattis kõik urked kinni,
Et hea t'al oli nagu kodu sänggis enni;
Ta käed weel paneb kokku
Ja liigutab mahedast mokke:
„Sa, armas Jumal kõik tead
Ja mind ka sia mettsa nääd.
Su hooleks mu hinge annan
Ja taewas sind südamest tänan."
Ta ema ja külast mitu teist,
Nad otsinud teda anggedest wäljalt ja puist,
Ning hüidnud ja hüidnud kõigest wäest,
Tuul tühja wiind siiski hääled nende käest,
Ja ema weel wiimaks õhates õõlnud:
„Ta hing on taewas, et kül torm ta neelnud!"

„Oh mis kena koidu walgus,
Paistab läbi männi metsa!
Kas see tõest on pääwa selgus?
Ma wist juba taewas täitsa!

Ning kui kenast' laulwad lapsed
Anu ja kiitust Jumalale;
Jse kenad nii kui ätsed,
Mis on loodud Maarjamaale!"